

7. Літературна ємігія в особах: бібл. покажчик. Ч.2/ упоряд. Г.М. Гич. – Миколаїв, 2016. —180с.

8. Живлюща сила ємігії: літературна антологія Миколаївщини/гол.ред. В.І. Шуляр; укл. І.Ю. Береза, П.М.Водяна, В.І. Марущак та ін. – Миколаїв: Іліон, 2014. — 412 с.

9. <http://www.golos.com.ua/article/318671>

10. https://www.dnipro.libri.dp.ua/index.php?route=information/project&prj_id=25

0

**Боровик Д.І.,
Сергійчук А.В.,
Стогній Д.В.,**

студенти II курсу кафедри хореографії
факультету мистецтв ВП «Миколаївська
філія КНУКіМ»

Науковий керівник: Кошковаєва А.М.,
викладач кафедри хореографії ВП
«Миколаївська філія Київського
національного університету культури і
мистецтв», м. Миколаїв

РЕГІОНАЛЬНІ СПОСТЕРЕЖЕННЯ ТАНЦЮВАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА БІЛОРУСІЇ

«Народний танець — один з найдревніших і найулюбленіших видів народної творчості Білорусії. Як і пісня та музика, він має свою багатовікову історію. Народні свята і обряди ніколи не обходилися без пісень і танців» [1. – 15 с.]. У білоруського народу танець та пісня – існує, як невід’ємна частина життя.

Білорусь розташована на Сході Європи. Межує з Україною, Росією, Польщею, Литвою та Латвією. Тому походження танцювального мистецтва перетинається з ближніми країнами. Тому назви деяких танців схожі і в малюнках, і в рухах. Танець «Галубец» з такою ж назвою відомий росіянам; «Юрочка» - відомий українцям «Гарненька молодичка»; «Лянок» зафіксован у Калінінській області; «Таукачики» відомий естонцям («Пульга – танець»); «Млинок» - у латишей «Судмалиняс», а у литовців «Малунелис» та інші. Білорусь територіально розподіляється на шість областей та один столичний округ, а саме: Берестейська область, Гродненська область, Мінська область, Вітебська область, Могильовська та Гомельська області.

У Могильовській області притаманні танці: «Воробей» - ігровий танець, у якому відображало наслідування стрибанню горобця, але по формі нагадує хоровод; «Кола» - танець – хоровод в перекладі колесо або коло; «Падушачка» відноситься до ігрових хороводів.

У Вітебській області притаманні танці: «Лявониха» - парно-масовий танець, музикальний супровід складається з однойменної пісні «Лявон Лявониху покохав».

У Гомелівській області найбільш популярними танцями були: «Баринька», «Казачок», «Падушачка», «Мяцеліца», «Гусачок», «Лучніца», «Журавель», «Касар», «Чижик».

У Мінській області притаманні танці: «Карагод», який просту побудову малюнку – це коло; «Шастак» - хоровод до коляди, велику схожість мав з російським танцем «Шестерка».

У Гродненській області виник та став популярним танець «Крижачок», «Касар» - танець косарів у полі.

У Берестейській області танцюють: танець «Церниця» - танець пам'яті літніх людей.

У сьогоднішні в білоруських танцях прослідковується народна основа, зв'язок праці з побутом. Наприклад: у танці "Товкачики" відтворюється процес товчення в ступі зерна, а у танці «Бульба» демонструють як садять, обробляють і збирають картоплю; у танці «Качан» показують посадку капусти і лякання зайця; «Льонок»-танець суто дівочий, в ньому відображається обробіток льону, ткання полотна і пошиття кашулі (сорочки); танець «Крижачок» є у двох варіантах – у першому: в одних областях танцюють його парами навхрест (від слова «криж»), в другому: «Кружачок», його танцюють по колу (від слова круг).

В інших танцях відображаються явища природи, звірі, птахи, і таке інше. Сюди можна віднести танці: «Козел», «Коза», «Бичок», «Горобець». У танці «Чарот» (очерет) змальовується очерет поліських боліт у різну погоду. Існують танці, що відтворюють риси характеру людини. До них належать «Юрочка», «Антон», «Микита», «Гневаш'» та ін. У парному танці «Гневаш» почергово гніваються і вередують (капризують) то один, то другий виконавці.

Білоруські танці майже всі парно-масові. Але є і такі танці що виконуються лише дівчатами чи хлопцями. Так, наприклад, «Бульба», «Льонок», танець коровайниць, що виконується дівчатами тільки на весіллях.

Основою побудови білоруського народного танцю є чіткий точно встановлений малюнок та різнобарвний орнамент. Білоруський танець має своєрідні рухи, в яких досить часто використовуються складні композиційні прийоми. Особливістю багатьох білоруських танців є їх сюжетність. Рухами танцю виконавець розповідає про своє життя, роботу, ставлення до природи.

«У положенні рук в білоруському народному танці є відмінні риси, причому надзвичайно різноманітні, але основа положення рук залишається класичної» [2, 124 с.].

Руки - одне з основних виразних і різноманітних засобів білоруського танцю. Положення рук залежать від характеру виконуваного танцю і допомагають розкрити і посилити його внутрішній художній зміст, а також ритмічну основу музичного супроводу. У білоруських масових парних танцях

положення рук залежать від пропонованої композиції танцю і від положення танцюючої пари.

«Положення рук дівчат і юнаків:

1-е положення. Обидві руки вільно опущені вниз вздовж корпусу, кисті спрямовані долонями до корпусу.

2-е положення (в хороводі). Обидві руки розкриті, підняті вперед, трохи нижче плечей і трохи розведені в сторони, лікті вільні, кисті розкриті долонями вгору.

3-е положення. Обидві руки підняті, розкриті в сторони, лікті вільні, кисті розкриті долонями вгору.

4-е положення. Обидві руки зігнуті в ліктях і лежать долонями на талії (чотири пальці зімкнуті і спрямовані вперед, великий палець - назад). Лікті направлені в сторони і злегка вперед.

5-е положення. Руки схрещені перед грудьми, лікті від корпусу відведені. Ліва рука знаходиться над правою рукою, кисті лежать долонями на протилежних руках, трохи вище ліктя.

6-е положення. Дівчина тримається двома руками за спідничку або за фартушок, руки відведені від корпусу, лікті вільні і трохи закруглені.

7-е положення. Одна рука покладена на талію долонею всередину. Другою рукою дівчина тримається за спідничку, рука відведена від корпусу в сторону.

8-е положення. Права рука піднята над головою і трохи зігнута в лікті, кисть повернута долонею вперед. Ліва рука покладена збоку на талію долонею всередину.

Положення рук в парних танцях

1. Виконавці стоять поряд, тримаючись за руки, схрещені перед собою.

2. Ворітця (триматися однією чи двома руками вверху з іншим виконавцем).

3. Правою рукою хлопець тримає праву руку дівчини зверху над її головою, їхні ліві руки з'єднані на рівні талії.

4. Виконавці стоять поруч обличчям по ходу руху, хлопець зліва і трохи позаду дівчини. Правою рукою він тримає праву руку дівчини, підняту у п'ятій позиції. Обидві руки знаходяться над головою дівчини. Ліва рука у кожного танцюриста лежить на талії в кулачку.

5. Виконавці стоять один перед одним: хлопець двома руками тримає дівчину за талію, руки дівчини лежать долонями на плечах у хлопця.

6. Виконавці стоять один перед одним і тримаються, як у вальсі.

7. Дівчина стоїть спереду, а хлопець - позаду неї, руки дівчини лежать тильною стороною на талії, лікті трохи направлені вперед. Хлопець двома руками тримає дівчину за руки, трохи вище зап'ястя.

8. Виконавці стоять правим плечем один до одного, праві руки, спілкуючись, з'єднані в ліктях, кисті затиснуті в кулачок або підняті вгору у 3-ю позицію. Кисті відігнуті долонями вгору.

5.3 Положення рук в масових танцях

Положення рук залежать від характеру виконуваного танцю і допомагають розкрити і посилити його внутрішній художній зміст, а також ритмічну основу музичного супроводу.

У білоруських масових парних танцях положення рук залежать від пропонованої композиції танцю і від положення танцюючої пари.

Положення рук у білоруських танцях:

1. Обидві руки, зігнуті в ліктях, лежать збоку на талії тильною стороною чи долонями, лікті направлені в боки трохи вперед.

2. Руки схрещені на грудях, права над лівою. У дівчини кисть правої руки може бути схована під лікоть лівої руки.

3. (чоловіче) Обидві руки зігнуті в ліктях лежать ззаду на талії тильною стороною.

4. (жіноче) Тримаються двома руками за фартушок.

5. (жіноче) Одна рука зігнута в лікті і піднята від ліктя вгору, кисть знаходиться трохи вище плеча, відігнута тильною стороною до плеча долонею вгору. Друга рука тильною стороною кисті лежить збоку на талії.

6. Виконавці стоять поряд, тримаючись за руки, схрещені перед собою.

7. Ворітця (триматися однією чи двома руками вгору з іншим виконавцем).

8. Правою рукою хлопець тримає праву руку дівчини зверху над її головою, їхні ліві руки з'єднані на рівні талії.

9. Виконавці стоять поруч обличчям по ходу руху, хлопець зліва і трохи позаду дівчини. Правою рукою він тримає праву руку дівчини, підняту у п'ятій позиції. Обидві руки знаходяться над головою дівчини. Ліва рука у кожного танцюриста лежить на талії в кулачку.

10. Виконавці стоять один перед одним: хлопець двома руками тримає дівчину за талію, руки дівчини лежать долонями на плечах у хлопця.

11. Виконавці стоять один перед одним і тримаються, як у вальсі.

12. Дівчина стоїть спереду, а хлопець - позаду неї, руки дівчини лежать тильною стороною на талії, лікті трохи направлені вперед. Хлопець двома руками тримає дівчину за руки, трохи вище зап'ястя.

13. Виконавці стоять правим плечем один до одного, праві руки, сплітаючись, з'єднані в ліктях, кисті затиснуті в кулачок або підняті вгору у 3-ю позицію. Кисті відігнуті долонями вгору.

14. (у масових танцях) Руки опущені донизу або підняті вгору у 3-ю позицію.

15. Виконавці стоять боком один до одного. У кожного виконавця руки схрещені спереду на рівні талії. Правою рукою кожен тримає ліву руку виконавця, який стоїть зліва, лівою рукою — праву руку виконавця, що стоїть з права.

16. Зірочка.

17. Виконавці стоять в лінії один за одним, лівим плечем до глядача, права рука кожного покладена долонею на талію чи на плече з правого боку, ліва рука у себе на талії» [3 – 78с.].

«У процесі взаємного культурного збагачення народів, культура кожного народу зберігає свій національний колорит, самобутній вигляд. І це закономірно, так як запозичуючи щось, народ не просто копіює, а творчо переробляє культурні цінності.» [4 – 90 с.]. Мистецтво танцю постійно розвивається. Рухи, переходили з покоління в покоління та зі зміною соціально-побутових умов ускладнюючись, створюючи новий характер виконання.

Список літератури:

1. Алексютович Л. Белорусские народные танцы/ Л.Алексютович. – Минск, 1978. ,стр 15.
2. Голдрич О. Хореографія: посібник з основ хореографічного мистецтва та композиції танцю/ О.Голдрич. – Львів:СПОЛОМ, 2006.,стр 124.
3. Гребенщиков С. Сценические белорусские танцы/ С.Гребенщиков. – Минск, 1974. ,стр.78.
4. Ткаченко Т. Народные танцы / Т.Ткаченко. – М., 1975.,стр 90.

Бриндак С.,

студентка IV курсу факультету менеджменту і бізнесу ВП «Миколаївська філія КНУКіМ»

Науковий керівник: Борко Т.М., кандидат педагогічних наук, доцент кафедри інформаційної, бібліотечної та архівної справи ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв», м. Миколаїв

АНАЛІЗ ТЕМАТИЧНОГО РОЗПОДІЛУ ЖУРНАЛЬНОЇ ПЕРІОДИКИ

«Журнал – друковане періодичне видання. Як і газета, журнал, будучи одним з основних засобів масової інформації та реклами, впливає на громадську думку, формує його у відповідності з інтересами певних суспільних класів, політичних партій, організацій».

У XVII ст. слово «журнал» сприймалося як «періодичний твір, який, з'являючись регулярно через певний час, повідомляє про нові або перевидані книги, розкриває їх зміст і розповідає про відкриття у науці.

Створення першого в історії журналу належить, як зрозуміло з походження слова (французькою *journal* від *jour* – день), Франції. Засновником *Journal des Savants*, або «Журнал Науковців», що з'явився у 1665 році, став радник паризького парламенту Дені де Салло. Він був першим, хто вирішив висвітлювати найбільш цікаві події в світі науки [4].